

[Stats- og udenrigsministeren.]

Det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelser om min åbningstale skal jeg i øvrigt ikke knytte mange bemærkninger til. Det ærede medlem gjorde en lidt bitter bemærkning om — som det hed (sp. 88) — at „regeringen plejer jo ikke på dette så lidt som på andre områder at tage hensyn til andres synspunkter“.

Jeg tror, at denne udtalelse må være løbet det ærede medlem i pennen i et lidt uovervejede øjeblik. Mig bekendt kan ingen mindretalsregering eksistere uden at tage hensyn til andres synspunkter, og hvis det ærede medlem tænker en lille smule tilbage på den forløbne tid, vil han sikkert finde talrige eksempler på, at sådanne hensyn er taget, senest i forbindelse med både lærlingeloven og folkepensionen og i en række andre tilfælde.

Men i det hele taget synes jeg, det ærede medlem bevægede sig ud i forskellige stærke overdrivelser. Jeg tænker her bl. a. på det ærede medlems bemærkninger om lærlingeloven, hvor det ærede medlem om lærlingebegrænsningen siger, at havde det stået til socialdemokratiet, ville aftalerne om lærlingebegrænsning til dommedag have hindret egnede unge i at få en værdifuld faglig uddannelse. Påstanden er i sig selv meningsløs, og det værste er, at det ved det ærede medlem jo godt selv. I dette specielle tilfælde ved det ærede medlem også, at det, der var os imellem, var spørgsmålet om, hvorvidt lærlingebegrænsningerne skulle ophæves straks eller ved udløbet af den lov om ophøjelse af forligsmandens mæglingsforslag, som vi vedtog i foråret, nemlig marts 1958. Om det ligger inden for det ærede medlems opfattelse, at dommedag skulle have sammenhæng med marts 1958, ved jeg naturligvis ikke, men det mest nærliggende er vel at antage, at det ærede medlem også på dette punkt har ladet en vis bitterhed løbe af med sig. Det ærede medlem var uforsigtig nok til i sin indledning at minde om reglen fra rationeringstiden, hvorefter det er forbudt at reklamere med en overflod, der ikke er til stede. Jeg håber, det ærede medlem vil tilgive mig, når jeg siger efter at have både hørt det ærede medlems tale og senere læst den igennem, at jeg måske i hans sted ville

have været lidt varsom med at bruge en sådan vending over for andre.

Må jeg dernæst sige nogle ord om de økonomiske forhold. Såvel den højtærede finansminister som den højtærede økonomi- og arbejdsminister vil i øvrigt senere beskæftige sig med visse særlige spørgsmål, som er stillet.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen ville gøre kreditstramningen til et vigtigt led i den socialdemokratiske politik. Han udtrykte det på den måde, at det stemte udmærket med socialdemokratiets tankegang at stramme kreditvilkårene for derigennem at bane vej for, at man kunne sige, at det var nødvendigt for staten at træde til for at sikre finansieringen af investeringerne. I den forbindelse pegede han på en række forskellige ulemper, som kreditstramningen medfører både for erhvervene og især for de unge. Denne mærkelige påstand hører naturligt til blandt de agitationspåstande, det ærede medlem betjener sig alt for flittigt af.

Det er måske værd at pege på, at kreditstramningen absolut ikke er en økonomisk-politisk vej, som socialdemokratiet har ønsket at betrede. Det har været vort ønske at fremtvinge den nødvendige begrænsning af efterspørgslen ved en stramning af finanspolitikken, sådan at vi kunne have undgået den meget kraftige kreditstramning. Men det må dog nok være tilladt at bemærke, at netop på dette vigtige felt har venstre under det ærede medlems ledelse indtaget den helt passive rolle. Da de nødvendige lovgivningsresultater skulle gennemføres, holdt venstre sig tilbage. Partiet var arbejdssky. Men når nu det ærede medlem hr. Erik Eriksen så kraftigt angriber denne kreditstramning, må det være berettiget at spørge, hvilke midler han da ville have taget i anvendelse for at gøre den overflødig, eller hvilke midler han i dag vil anvende. Jeg ved ikke, om det ærede medlem tør besvare dette spørgsmål.

I anledning af forskellige udtalelser om valutastillingen vil jeg gerne sige nogle ord. Når man alene ser på udviklingen i nationalbankens og de private bankers valutastilling, får man efter min opfattelse et alt for ensidigt billede af vort forhold over